

Иванку (издръпва се и бѣжишкомъ утѣва).

Мария.

Ахъ!... (пада на очи си и пакъ бѣжишкомъ става) Дѣ си? Иванко!
(тича слисана на самъ на татѣкъ и излиза).

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА.

(Асѣнѣвъ покой).

ЕВЛЕНИЕ 1.

АСѢНЪ САМЪ.

Асѣнь (сѣди облѣгнѣтъ на една рѣка и дреми).

ЕВЛЕНИЕ 2.

АСѢНЪ И ИВАНКУ.

Иванку (влиза бързо, но изеднѣжъ се спира, начева да дебни и се огледва.
Съзира Асѣня и на себе си).

Той спи... (изважда полекичка мечтъ си).

Асѣнь (разбужда се и бѣжишкомъ дига глава. Става).

Иванку! азъ те чакахъ, Иванко.

Иванку (смѣтенъ скрива мечъ задъ рѣка си).

И азъ додохъ, царю.

Асѣнь (показва съ рѣка и се усмива).

Та, нимѣ за царятъ ти, Иванко, има нѣкоя опасностъ,
че си дошелъ съ мечъ въ рѣка да го запазвашъ?

Иванку (смѣтено).

Царю... (дохожда въ себе си и гордо дига глава) Азъ додохъ за ко-
роната ти, Асѣне.

Асѣнь (усмива се).

Така! ште каже, че всичко е било истина.